

TÚZHALÁL

Istenség, végzet, ördögök
 Bogcznak sorsoi földtekén...
 Olajba fektették a lányt,
 Ki gyárban égett meg szegény.

*

Lángot vetett, mit font a kóc
 És nyomban rácsapott a láng;
 Sikonghatott — már tűz rohant
 Ruháján, testén egyaránt.

*

Nem fértek hozzá, futkosott
 S lerogyva üszkös fáklya lett;
 Perzselt húsának kínjait
 Eszméletlenség szánta meg.

*

Aztán oltották, majd a gyár
 A gyors mentőknek adta át
 S a kórház hűsen ringató
 Kádjában lelte föl magát.

*

Olaj nyugtatta száz sebéit
 S ott benne megenyhült a lány,
 Síró anyja is elcsitult
 Szelíden biztató szaván.

*

Jöttek a lány-barátok is,
 Eljöti hozzá a fél terem
 S ő csak beszélt: nincs semmi baj
 Pár hét... és dolgoztok velem.

*

Szűz Máriácska megsegít
 Látjátok mégsem égtem el,
 Megnyugtat szépen most e kád
 S reggelre ágyba vár a hely.

*

Majd azt sorolta, hogy s mi lesz
 Húsvétra, s lassan jött a vég...
 Könnyű álomnak hitte ő
 S hajnalra lezárták szemét.

*

Feküdt némán. Már elsímúlt
 Minden, a jó halál segít:
 Világ és másvilág között
 Feszül mint furcsa, percnyi híd.

*

Átlépte — s ment az anyja is;
 Elvitte bánat, el, hamar;
 Kettőjükért az ég alatt
 Gyászom egy elfúló sóhaj,

*

Mély kél, ha néha jön s kísért
 A mély időből egy leány
 S a nem élt életről beszél
 Árnyékként egy-egy éjszakán.

FÜSSY LASZLÓ.

RIPORTER A BÁNYÁBAN

Dénes Leónénak, volt tanítványomnak.

Bányászni ércet lent a mélyben
 S igazra lelni bátor eszme;
 Egy ujságíró jóbarátom
 Arcát e mélynek megkereste.

Tárnánkba jött s míg vittem benne
 Így szóltam: „Bányánk zord kísértés,
 Nap napra kelve mind veszélyt hoz,
 S köröttünk nem szűnő az égés.

Tűzvájta öblök jobbra, balra...
 S kútjukban most is forr a láva;
 Csákány ha átvert égő sziklán
 Gyehenna csapkod érckanálra.

Merjük, s csatorna s izzadt csille
 Vad gázt lehelve hordja egyre,
 S körül sok apró viaduktunk
 Vulkánt igaz le s ing remegve.

Így fúr lassan a munkánk rendje,
 A káoszon, mely mély és durva;
 Előre tör a terv s az akna,
 De ős lényeghez idomulva.

Így is nehéz! Nézd ott egy tárna
 Tegnap zuhant, romok merednek,
 Majd meg vad gejzir csap fölébünk
 Forró bosszújaként a hegynek.

Zúg az mindig, feszíti bentről
 Vásott kínját a vak dühével,
 Irdatlan szíve így üzenget
 S mi viaskodunk erejével.

Néha ő győz s mégis halálig
Játszunk mi benne életünkkel,
Akarjuk ezt és megszokásunk
S ha láttad pajtás, már is tűnj el!

De el ne felejtse dolgainkat;
Alászállunk, az álmunk kerget;
Ti fenn, mi lenn osztott szerepben...
S végső talányunk meg nem fejtett.“

Ez volt a szóm a jóbaráthoz,
S ő jött sápadtan s tudni készen;
Félelénk betűhős dolgaink közt,
Kit becsültem — de lám epésen

Főmérnökünk már csúfra vette
Hallván ittjártát s gúnyja éles:
„Tintafit hozta? zöld barátját?
Ki a múzsákkal feleséges?....

Felmegy az ilyen istenadta,
Ír rólunk ezt meg azt a balga,
Nagyot hadar s a mafla tolla
Csak sekély szintjüket kavarja“...

PÜSSY LÁSZLÓ